

Τι είναι αυτό που κρύβει η Μανίνα Ζουμπουλάκη;

15/06/17

Η Μανίνα Ζουμπουλάκη συνήθως δεν κρύβει τίποτα. Τα λέει όλα φάτσα φόρα, με μία αφοπλιστική ειλικρίνεια που μπορεί να σε πνίξει από τα γέλια. Αν θέλει να κρύψει κάτι, αυτό το κάνει στα βιβλία της –μερικές φορές και στα κείμενά της στην Athens Voice. Στις σελίδες της μπορεί να βρεις αρκετά δικά της μυστικά, πολλές ταυτοσημίες και πρόσωπα ή ατάκες που κάτι σου θυμίζουν αόριστα, μέχρι να αρχίσει το μυστήριο να περιπλέκεται. Το νέο της βιβλίο «Κάτι μου κρύβεις» είναι ένα παιχνίδι καταστάσεων και προσώπων που συμβαίνει στη σημερινή Αθήνα της κρίσης, βασισμένο σε καθαρά αστυνομική πλοκή. Προσπαθώντας να ανακαλύψεις «το δολοφόνο» ανακαλύπτεις πολλά και για την ίδια τη συγγραφέα, όπως προσπαθεί να κάνει και η παρακάτω συνέντευξη:

Κάθε βιβλίο σου έχει μία ιδιαίτερη, πυκνοϋφασμένη πλοκή. Ποια είναι η πλοκή του νέου σου βιβλίου «Κάτι μου κρύβεις»;

Με λίγα λόγια: η Δώρα έχει το χάρισμα να βλέπει εικόνες στο μυαλό των άλλων – αν και, στην τελική ίσως να μην έχει κανένα χάρισμα και απλώς να είναι ευφάνταστη. Είναι χωρισμένη με δύο μεγάλα παιδιά, τα πάει καλά με τον πρώην της, που είναι άνεργος αθλητικογράφος. Όταν ο πρώην συλλαμβάνεται για το φόνο ενός πολιτικού, η Δώρα είναι σίγουρη πως είναι αθώος. Σκοντάφτει όμως σε ένα μεγάλο της έρωτα που ποτέ δεν πίστεψε στο χάρισμά της, άρα παιδεύεται να αποδείξει την αθωότητα του πρώην συζύγου με εμπόδια από τον πρώην γκόμενο... ακούγεται κατινέ αλλά δεν είναι με την καμία, το ορκίζομαι. Η Δώρα είναι άνεργη φιλόλογος που δουλεύει ξεναγός στην Ακρόπολη, έχει μανία με τη μυθολογία και ζει στο περιθώριο από επιλογή της... εκτός που πέφτει πάνω στις χειρότερες ακροδεξιές/νεοναζί οργανώσεις του κόσμου προσπαθώντας να βρει τον ένοχο. Βγαίνει από το βιβλίο η εικόνα της Αθήνας, σαν πορτρέτο, με μια αισθηματική ιστορία από κάτω και αστυνομική πλοκή από πάνω... το σκέφτομαι ως «τριλογία της Αθήνας» – στόχος είναι να γράψω άλλα δύο με τους ίδιους ήρωες και με έξτρα ηρωίδα την πόλη.

Λίγα λόγια για τους ήρωές σου. Πώς τους εμπνεύστηκες;

Συνήθως από την καθημερινότητα μου έρχονται όλα. Άνεργοι φιλόλογοι είναι πέντε τον παρά, και ξέρω έναν άνεργο αθλητικογράφο που δεν θα έλεγε με τίποτα ότι είναι ομοφυλόφιλος γιατί δεν θα έβρισκε ποτέ δουλειά. Φαντάστηκα μια γυναίκα με υψηλή διαίσθηση... δεν έχω ιδέα όμως από πού κι ως πού.

Θα το χαρακτήριζες νεο-νουάρ το καινούργιο σου βιβλίο; Αν όχι, σε ποια κατηγορία θα το κατέτασες;

Νεο-νουάρ μου έχουν πει ότι είναι το «Κάτι μου κρύβεις»: είναι σύγχρονο, με κανονικούς ανθρώπους που έχουν κανονικά προβλήματα... καλά, αν εξαιρέσεις το «χάρισμα» της Δώρας. Κατά τα άλλα, διαπράττονται φόννοι, υπάρχουν κακοί και ίσως καλοί, διαπλοκή, προδοσίες... και μια Αθήνα στο χείλος της άνοιξης, όπως μας αρέσει – αλλά γεμάτη μυστήρια.

Τις πλοκές σου πώς τις στήνεις; Έχεις κάποια ιδιαίτερη τεχνική;

Δεν έχω ιδέα πώς τις στήνω... σκέφτομαι για καιρό μια ιστορία πριν αρχίσω να τη γράφω, χρησιμοποιώ συμπτώσεις και ανατροπές της καθημερινότητας, γενικά τα χρησιμοποιώ όλα όσα μου συμβαίνουν και όσα ακούω, διαβάζω... π.χ., με έκλεψαν σε ένα ATM κι έβαλα το περιστατικό στην Δώρα – αντί να είναι ένα ξεκομμένο γκαντεμιστικό γεγονός, για τη Δώρα δίνει τη λύση ενός αινίγματος. Όπως θα ήθελα να ήταν και για μένα, που απλώς έχασα λεφτά και ύπνο από τη λαχτάρα μου.

Το whodunit στα βιβλία μυστηρίου γιατί νομίζεις εξασκεί ακόμα στα διάφορα είδη κοινού τόση γοητεία; Εσένα σε γοητεύει;

Ναι, τρελά! Σε απορροφά, σε τραβάει σε μια άλλη διάσταση και κρατάει το μυαλό σου στην τσίτα... Πάντα αισθάνομαι «αχά!» όταν έχω ανακαλύψει το δολοφόνο πριν το συγγραφέα, και «ουάου!» όταν είναι τόσο τρομερή ανατροπή που ούτε μου πέρασε από το μυαλό.

Βιώνεις τη συγγραφή των βιβλίων σου σαν κάποια εμπειρία ή είναι μία καλά προσηλωμένη δουλειά που τη γνωρίζεις και την παράγεις;

Είναι εμπειρία επιβίωσης – δεν μπορώ να διαχειριστώ την πραγματικότητα ούτε τους ανθρώπους διαφορετικά. Δημιουργώ ηρωίδες όπως άλλοι πλέκουνε κιλίμια. Τίποτε άλλο (μετά τα παιδάκια μου) δεν με ενδιαφέρει τόσο, όσο το γράψιμο. Νομίζω ότι θα έγραφα βιβλία ακόμα κι αν δεν βρισκότανε κανένας να τα εκδώσει – πάντα θα πίστευα ότι θα βρεθεί κάποιος να τα διαβάσει!

Θα το έχεις ακούσει από πολλούς: είσαι πολυγραφότατη. Πώς προκύπτει αυτή η συχνότητα συγγραφής;

Μπα, δεν είμαι και τόσο – γράφω μερικά βράδια την εβδομάδα για λίγες ώρες. Θα ήθελα να έγραφα κάθε μέρα, πολλές ώρες! Βγάζω ένα βιβλίο κάθε 2-3 χρόνια. Σκέψου ότι γράφω ένα σκασμό θεατρικά ή σενάρια που δεν βλέπουν το φως... Πάντα δούλευα στα περιοδικά και είχα οικογένεια, δεν ήταν το γράψιμο βιβλίων η αποκλειστική μου δραστηριότητα.

Οι επηρεασμοί σου; Ταινίες, τίτλοι εφημερίδων, συζητήσεις σε παρέες, τι ακριβώς σε ερεθίζει για να γράψεις;

Ταινίες, Νέτφλιξ, βιβλία, αλλά και προσωπικές ιστορίες, δικές μου και φίλων, σε συνδυασμό με ειδήσεις... μαζί με φλασιές που τρώω, κολλήματα με συγκεκριμένες,

ασχέτογλου θεματολογίες, που τις ξετινάζω και μετά τις ξεχνάω. Π.χ. ιστορικές περιόδοι, προσωπικότητες ή κομμάτια μυθολογίας, όπως στο «Κάτι μου κρύβεις».

Τα βιβλία σου έχουν μία έντονη «κινηματογραφική» γραφή, λες και είναι φτιαγμένα για να γίνουν ταινία.

«Βλέπω» τις εικόνες στο μυαλό μου σαν σκηνές ταινίας όταν τις γράφω, φωτισμένες και στημένες, κομπλέ με ηχητική υπόκρουση. Η κινηματογραφική γραφή είναι η σημερινή γραφή – είναι το είδος του κειμένου που μου αρέσει να διαβάζω. Οι συγγραφείς που ερωτεύτηκα μικρή, έτσι έγραφαν. Μου αρέσει να έχει ροή ένα κείμενο, να είναι γρήγορο – αλλά να έχει και μια ιδιαίτερη οπτική, όχι απλώς «ας τρέξουμε». Γρηγοράδα και βάθος μαζί.

Τι διαβάζεις αυτό τον καιρό; Τι σου αρέσει γενικά;

Τώρα διαβάζω το «The thin man» του Dashiell Hammett, κίτρινο «Λυχνάρι», εξαιρετική μετάφραση Ελένης Αθανασοπούλου. Και το πολύ καλό, θριλερικό «Το θαύμα» της Emma Donoghue. Διαβάζω αστυνομική λογοτεχνία αλλά και ό,τι μου πέσει στο χέρι... αρκεί «να με ταξιδεύει». Βαριέμαι τα καθιστικά βιβλία...

<http://www.athensvoice.gr/politismos/books/ti-einai-ayto-poy-kryvei-i-manina>